Stuk 272 (1983-1984) – Nr. 1

ARCHIEF
VLAAMSE RAAD
TERUGBEZORGEN

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1983-1984 19 JULI 1984

ONTWERP VAN DECREET

houdende subsidiëring van verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en van verenigingen voor jeugdvakanties

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Situering en verantwoording

De Vlaamse Executieve besliste op 23 juni 1982 dat de erkenning en subsidiëring van de totale speelpleinsector dringend een nieuwe wettelijke basis diende te verkrijgen.

Deze beslissing vormde de aanleiding tot het opstellen van onderhavig ontwerp van decreet ter vervanging van het koninklijk besluit van 18 februari 1961 dat de toekenning van werkingstoelagen aan speelpleinen, regelt. Er wordt hierna een bondige samenvatting gegeven van de bezwaren en knelpunten die kleven aan het koninklijk besluit van 18 februari 1961.

1. De visie van het koninklijk besluit die tot uiting komt in de categorie-indeling is eenzijdig georiënteerd naar de mogelijkheden tot sportbeoefening en beantwoordt niet meer aan de eigentijdse spelbehoeften van kinderen en jongeren. Veel meer dan vroeger moet de klemtoon gelegd worden op de pedagogische aspecten van het spel.

2. In plaats van de overbeklemtoning van de aspecten „veiligheid, passief toezicht en afbakening" dient in de toekomst meer belang gehecht aan de pedagogische begeleiding en de animatie en aan de avontuurlijke aanleg en uitrusting van de speelterreinen.

3. Het probleem van de controle van de subsidiëringsbasis voor permanente speelpleinen : deze zijn het hele jaar door vrij toegankelijk en voorzien geen pedagogische begeleiding ; er is enkel passief toezicht. Het invullen van de aanwezigheidslijsten is in wezen moeilijk controleerbaar. Dit roept veel vragen op omtrent de verantwoording van de subsidiëring.

Bovendien kan de subsidiëring van de permanente werking van de wijkspeelpleinen vandaag nog moeilijk beschouwd worden als een specifieke taak voor het bestuursniveau van de Vlaamse Gemeenschap. Veeleer ligt hier de verantwoordelijkheid bij de gemeentelijke overheden, die trouwens subsidies kunnen bekomen voor de aanleg en uitrusting (koninklijk besluit van 22 februari 1974).

4. Wat moet er gebeuren met de zogenaamde vakantiekolonies ? Deze sector vertoont een zekere verwantschap met de eigenlijke vakantiespeelpleinen maar heeft evenzeer specifieke kenmerken en doelstellingen. Dus moet er voor deze sector een aangepaste regeling uitgewerkt worden.

5. Wat moet er gebeuren met de speelterreinen verbonden aan bivakhuizen en jeugdvormingscentra ? Ook voor hen moeten er specifieke maatregelen getroffen worden.

Deze ruime probleemstelling heeft geleid tot het opstellen van twee ontwerpen van decreet die als één globale regeling dienen beschouwd ten einde een grondige sanering en heroriëntering van de huidige speelpleinsector te realiseren :

– het eerste ontwerp van decreet betreft de erkenning en subsidiëring van de jeugdverblijfscentra, bedoeld om de rentabiliteit van de gebouwen en accomodaties te verbeteren ; zij zijn bestemd voor de ontspanning en de vorming van jeugdgroepen en individuele jongeren in ruime zin ;

– het tweede en hiernavolgend ontwerp van decreet betreft de subsidiëring van verenigingen die een pedagogische werking ontplooien met kinderen en jongeren tijdens de vakantie, inzonderheid :
– vakantiespeelpleinen ;
– vakantiekolonies ;
– jeugdkampen- en bivakken.

De samenhang tussen beide ontwerpen weze dus onderstreept. Het is de bedoeling de gehele sector van het speelpleinwerk te saneren en een eigentijdse wettelijke onderbouw te geven. Wegens het verschillend karakter en de pedagogische eigenheid van enerzijds de jeugdverblijfscentra en anderzijds de vakantieverenigingen werden twee ontwerpen van decreet opgesteld, die samen moeten behandeld en goedgekeurd worden.

2. Inhoud van het ontwerp

Het ontwerp van decreet beoogt een aangepaste regeling in het leven te roepen ter ondersteuning van twee typen van verenigingen die werkzaam zijn op het gebied van het kinder- en jeugdvakantiewerk :

– enerzijds de verenigingen die instaan voor de werking, de pedagogische opvang en de animatie op de dagspeelpleinen tijdens de vakantieperioden (verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk) ;

– anderzijds de verenigingen die instaan voor de werking, de pedagogische opvang en de animatie van de meerdaagse verblijven met overnachting van groepen kinderen en jongeren in een aangepaste omgeving tijdens de vakantieperioden (verenigingen voor j eugdvakanties) ; hieronder vallen zowel

de vakantiekolonies als de zomerkampen van de jeugdbewegingen.

De leiding van al deze initiatieven dient aan bepaalde vereisten te beantwoorden inzake samenstelling, leeftijd, aantal en kwalificaties op pedagogisch vlak, autonomie en dergelijke.

De erkenningsvoorwaarden bevatten ook bepalingen betreffende de minimumduur van de werking, het aantal deelnemers en materiële vereisten inzake terreinen, uitrusting, gebouwen en voorzieningen.

3. Financiering

Voor de toepassing van dit ontwerp van decreet zijn er geen nieuwe of bijkomende kredieten nodig. De budgetten waren tot op heden ingeschreven op twee begrotingen :
– artikel 01.01 van sectie 39 : 63 miljoen frank in 1982 ;
– begroting van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn : 45 miljoen frank in 1982.

Beide kredieten zullen samengevoegd en ingeschreven worden op sectie 39 van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Deze samenvoeging zal zeker ook tot grotere eenvoud en doorzichtigheid leiden. Dit is trouwens één van de oogmerken van dit ontwerp van decreet.

4. Voorbereidende werkzaamheden

Onderhavig ontwerp van decreet is het resultaat van intensief beleidsvoorbereidend overleg in de tweede jaarhelft van 1982, in uitvoering van de beslissing van de Vlaamse Executieve van 23 juni 1982.

De synthese-nota betreffende een nieuwe regeling van de speelpleinsector (mei 1982) van het Bestuur voor Jeugdvorming, waarin de ruime probleemstelling, de voorstellen en de resterende knelpunten waren vervat, vormde de basis voor dit overleg.

De consultatie en de inspraak van de betrokken sectoren gebeurde gelijktijdig op een dubbel vlak. Enerzijds in de schoot van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap en anderzijds via drie werkgroepen die door het kabinet van de Gemeenschapsminister van cultuur met een wel omschreven en tijdsgebonden opdracht werden geïnstalleerd.

Naast de afgevaardigden van het kabinet en van het Bestuur voor Jeugdvorming waren de volgende representatieve verenigingen of instanties bij het overleg betrokken :

a) in de werkgroep jeugdverblijfscentra : het Commissariaat-generaal voor Toerisme, het Centrum voor jeugdtoerisme, de Vlaamse Jeugdherbergcentrale, Wandelhemen, de Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme ;

b) in de werkgroep vakantiespeelpleinen : de Algemene Dienst voor Jeugdtoerisme, de Nationale Dienst voor Openluchtleven ;

c) in de werkgroep jeugdvakanties : Nationaal Werk voor Hulp aan de Jeugd, de Liberale Gezondheidsinstellingen, de Socialistische Vooruitziende Vrouwen, Zonnig Uren, Jeugd en Gezondheid.

Einde 1982 – begin 1983 werd de laatste hand gelegd aan drie voorontwerpen van decreet waarover de Vlaamse Jeugd-

raad en de Inspectie van Financiën advies uitbrachten. Met deze adviezen werd in ruime mate rekening gehouden. Zo werden de twee ontwerpen betreffende de vakantiespeelpleinen en verenigingen voor jeugdvakanties in mekaar geschoven en tot één geheel verwerkt. Dit gebeurde onder meer op verzoek van de Inspectie van Financiën.

Op 16 december 1983 werd het voorontwerp door devlaamse Executieve voor advies aan de Raad van State overgelegd. De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer gaf op 12 april 1984 zijn advies. De tekst van het voorontwerp werd in zeer ruime mate aangepast rekening houdend met de opmerkingen, de aanbevelingen en de richtlijnen van de Raad van State. In het volgende deel, de commentaar bij de artikelen, worden deze aanpassingen telkens vermeld of toegelicht. Op de weinige plaatsen waar de oorspronkelijke versie werd behouden, in afwijking van het advies van de Raad van State zal dit ook worden gemotiveerd.

5. Commentaar bij de artikelen

Opschrift en aanhef

In dit ontwerp worden eenvoudige, kwantitatieve en rechtvaardige criteria inzake subsidiëring voorgesteld voor de belangrij kste vormen van vakantiewerk met kinderen en jongeren, namelijk :

— de verenigingen die vakantiespeelpleinen organiseren ;
— de zogenaamde vakantiekolonies ;
— de zomerkampen van de jeugdbewegingen.

In het opschrift wordt het woord „erkenning" weggelaten op suggestie van de Raad van State. Ook de structuur en de indeling van het gehele ontwerp van decreet werden aangepast. Aan de suggestie van de Raad van State om de opschriften van de hoofdstukken weg te laten werd tegemoet gekomen.

Als belangrijkste optie blijkt reeds uit het opschrift dat het ontwerp van decreet betrekking heeft op verenigingen die gesubsidieerd worden, en niet op terreinen, gebouwen of andere accomodaties.

De subsidiëringscriteria zijn niet gebaseerd op financiële stukken zoals begrotingen en rekeningen, maar wel op het puntensysteem, waarin de belangrijkste en meetbare elementen zwaar doorwegen zoals aantal deelnemers, aantal werkingsuren en het aantal gekwalificeerde animatoren.

Artikel 2

In dit artikel wordt het facultatief karakter van de toelagen gesteld.

Verder werd dit artikel grondig herschikt volgens de richtlijnen van de Raad van State.

1) De begripsomschrijvingen van de bedoelde verenigingen worden in artikel 2 opgenomen.

a) Als belangrijke componenten van de verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk gelden :

— externaatsverband : de speelpleinwerking is complementair aan het gezin en de kinderen overnachten dus thuis ;

— tijdens de vakantie : tijdens die perioden bereiken én de nood aan sociale opvang én de speelbehoeften hun hoogtepunt ;

– aangepaste speelkansen : hoe wezenlijk de sociaal-economische behoeften ook zijn, vanuit het kind gezien zijn het de speelkansen die centraal staan ;

– gekwalificeerde begeleiding : cfr. artikel 4, A, 3°;

– avontuurlijk speelterrein : cfr. artikel 4, A, 5°;

De woorden „aan kinderen" werden hier weggelaten omdat de doelgroep nader bepaald wordt onder de bijzondere vereisten : cfr. artikel 4, A, 2° en 4°.

b) Als belangrijke componenten van de verenigingen voor Jeugdvakanties gelden :

– een meerdaags verblijf : een werking in internaatsverband zoals tentenkamp, bivak, kolonie ;

– in het binnenland : de kampen, bivakken en kolonies moeten in België plaats hebben ; om het binnenlands sociaal toerisme te bevorderen. Deze keuze is ook ingegeven door de noodzaak controles door de bevoegde administratie mogelijk te maken.

Terloops wijzen we er op dat dus ook de kampen en kolonies in het Franstalige en het Duitstalige landsgedeelte voor subsidiëring in aanmerking komen omdat de subsidies in alle gevallen uitgekeerd zullen worden aan Vlaamse verenigingen en niet aan de eigenaars of uitbaters van gebouwen of kampeerterreinen.

– algehele en harmonische ontplooiing : de activiteiten die voor de jeugd georganiseerd worden, mogen niet eenzijdig zijn, dus zowel lichamelijke (spel en sport), als culturele activiteiten (zang, dans, exploraties...). Het gevarieerd aanbod van activiteiten zal moeten blijken uit de dagprogramma's.

Kampen of cursussen waarvan de inhoud eenzijdig afgestemd is op één bepaalde discipline of specialisatie of gewijd aan één thema komen dus niet in aanmerking voor subsidies.

– gekwalificeerde begeleiding : cfr. artikel 4, B, 3°.

Wegens de opmerkingen van de Raad van State bij de woorden „fysisch" en „pedagogisch", werden deze geschrapt. De woorden „algehele en harmonische ontplooiing" zijn op dit punt duidelijk genoeg.

2. Om tegemoet te komen aan de vraag van de Raad van State om opheldering over het begrip „vereniging" wordt tevens in dit artikel, laatste lid, bepaald wie de in het ontwerp van decreet bedoelde verenigingen kan oprichten.

Beide soorten verenigingen worden op gelijke voet behandeld : het initiatiefrecht van zowel het particulier initiatief als van de overheidssector wordt erkend.

Ook wordt de mogelijkheid opengelaten dat een feitelijke vereniging een vakantiespeelplein of een jeugdvakantie inricht ; in de praktijk gaat het dikwijls om occasionele initiatieven en vooral om de vele plaatselijke jeugdgroepen die jaarlijks op kamp gaan.

Artikel 3

In dit basisartikel worden de algemene, dit wil zeggen de gemeenschappelij ke voorwaarden voor beide sectoren bepaald.

1° In deze paragraaf worden de suggesties van de Raad van State niet overgenomen betreffende de woorden „permanente vorming" en „vorming" en „ontspanning".

Het gaat immers om begrippen die in de agogische weten-

schap en in het sociaal-cultureel werk, het jeugdwerk inbegrepen, algemeen aanvaard en verspreid zijn. Bovendien heeft de Raad van Europa sinds geruime tijd deze termen gepropageerd in de aangesloten landen. Ten slotte wordt deze bepaling ook gehanteerd in het decreet van 22 januari 1975 tot regeling van de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk : artikel 2, § 1, 2°.

Gelet op het bestaan van vele zuiver commerciële initiatieven in de sector van het jeugdtoerisme en de jeugdvakanties is deze algemene bepaling absoluut nodig. Alle commerciële en pedagogische niet-verantwoorde initiatieven worden er door uitgesloten.

De eerste algemene voorwaarde wil ook verwijzen naar de dubbele opdracht van bedoelde verenigingen : enerzijds de pedagogische functie van de begeleiding, anderzijds de sociale functie via de opvang van de kinderen. Speelpleinen en j eugdvakanties zijn geen vormen van goedkoop toerisme maar vervullen een maatschappelijke rol.

Aan de andere opmerkingen van de Raad van State werd tegemoet gekomen.

2° In deze paragraaf wordt een algemeen beginsel geformuleerd dat voor alle sectoren uit het jeugdwerk geldt : ten minste 5 bestuursleden en voldoende jongeren.

De leeftijdsvoorwaarden beogen dat de vereniging mede door jongeren wordt geleid, die de werking in feite schragen, en tevens dat de continuïteit gewaarborgd is.

De woorden „actieve pedagogische medewerkers" verwijzen enerzijds naar de gekwalificeerde speelbegeleiders zoals bepaald in artikel 4, A, 3° en B, 3° en anderzijds naar elke andere verantwoordelijke die geregeld omgang heeft met de deelnemers of met de begeleiders, zoals volwassen begeleid(st)ers, verpleegkundigen enzovoort.

3° Uitsluitend Nederlandstalige verenigingen worden gesubsidieerd.

4° Deze bepalingen inzake autonomie gelden ook voor het landelijk jeugdwerk : decreet van 22 januari 1975.

De vereiste inzake boekhouding moet toelaten controle te houden op de aanwending van de toelagen.

5° Deze bepalingen inzake de beheersvorm gelden enkel voor de vakantiespeelpleinen en voor de jeugdvakanties waaraan een overheidsinitiatief ten grondslag ligt.

Naar analogie met de bepalingen inzake beheersformule betreffende de gemeentelijke culturele centra (decreet van 16 juli 1973) en de gemeentelijke sportcentra (decreet van 7 december 1976), werd de keuze gelaten tussen hetzij het beheer met inspraak, hetzij het gemengd beheer.

De redenen zijn de volgende :

– om in overeenstemming te blijven met de Cultuurpactwet van 16 juli 1973 ;

– om de pedagogische en administratieve autonomie van de verenigingen te waarborgen : zoals in de andere paragrafen van artikel 3 bepaald.

Meteen werd er tegemoet gekomen aan de opmerkingen van de Raad van State.

6° Voor de speelpleinen, vakantiekolonies en groepskampen is veiligheid, hygiëne en onderhoud uiteraard een basisvoorwaarde. In het huishoudelijk reglement dient dit principe nader gepreciseerd.

7° In het huishoudelijk reglement (beter : de huisregels en het programma van een speelpleinwerking, een kolonie, kamp of bivak), zal er uitsluitsel over twee soorten voorschriften moeten gegeven worden : materiële (veiligheid, hygiëne, maaltijden, . ..) en pedagogische (dagindeling, programma).

De huidige voorschriften van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn zullen ter zake inspirerend zijn. De Vlaamse Executieve zal daartoe de nodige richtlijnen uitwerken.

8° De bepalingen betreffende aansprakelijkheid en verzekering gelden eveneens voor andere jeugdverenigingen.

Artikel 4

De bijzondere vereisten zijn verschillend naar gelang het gaat om verenigingen van vakantiespeelpleinwerk (A) of om verenigingen voor j eugdvakanties (B).

A. 1° Hierin worden een aantal minimumvereisten inzake de duur van de werking bepaald :

— 25 dagen : dit aantal kan men bereiken tijdens de zomervakantie alleen ;

— eventuele werkingsperioden van 4 opeenvolgende dagen : bedoeld om de werking tijdens de vakanties van kortere duur zoals in dezelfde paragraaf vermeld, in aanmerking te kunnen nemen ; doch telkens wel opeenvolgend, om tegemoet te komen aan de sociale opvangfunctie zoals gesteld in de commentaar bij artikel 3, 1° ;

— gelet op de bepaling in artikel 4, A, 5°, a) dat een vereniging ookmeerdere terreinen kan ter beschikking stellen, wordt de mogelijkheid geschapen voor een soort mobiele animatie. De vereniging die meerdere pleinen animeert moet de minimum werkingstijd van 25 dagen immers niet bereiken op hetzelfde terrein, wel in de totaliteit.

2° Deze bepaling stelt het principe van de grootst mogelijke openheid en toegankelijkheid met slechts één beperking : de naleving van het huishoudelijk reglement. Hierin kan bijvoorbeeld wel een beperking inzake leeftijd worden aanvaard, rekening houdend met de plaatselijke noden en mogelijkheden.

Vermits het huishoudelijk reglement voor akkoord dient overgelegd (cfr. artikel 3, 6°) kan nauwlettend worden toegezien dat geen afbreuk wordt gedaan aan het principe van de vrije toegankelijkheid.

3° Het eerder hoog aantal kinderen per gekwalificeerd speelbegeleider is verantwoord in het pedagogisch concept, dat zeer sterk de zelfstandigheid van de kinderen wil bevorderen en waarbij men de beschikking heeft over een avontuurlijk speelterrein.

Wat de bekwaamheden en vaardigheden van de animatoren betreft moet de Vlaamse Executieve nog een uitvoeringsbesluit treffen.

4° De leeftijdsgrenzen zijn opzettelijk erg ruim gehouden : zowel de kleuters als de dikwijls vergeten groep van 12-15-jarigen komen in aanmerking.

5° a) Anders dan de huidige regeling (koninklijk besluit van 18 februari 1961) die drie vastliggende types spelinfrastructuren oplegt, werd gekozen voor verscheidenheid en combinaties van infrastructuurelementen volgens de plaatselijke omstandigheden. De beoordeling in verband met de aanvaardbaarheid van infrastructuurelementen is een feitenkwestie die ter plaatse door de bevoegde inspectiediensten dient uitgemaakt.

De mogelijkheid om één of meerdere terreinen te beheren is voorzien om een gedecentraliseerde werking op te zetten, bijvoorbeeld in de verschillende wijken van een gemeente of stad. Het is in die gevallen niet vereist en zelfs niet aangewezen voor elk terrein een aparte vereniging op te richten. Voor elk terrein afzonderlijk gelden wel de specifieke voorwaarden. Zo dient elk terrein op zich uitgerust te zijn met minimum 5 speelvoorzieningen.

— speelvoorzieningen : daadwerkelijk bespeelbaar en toegankelijk wat bepaalde beperkingen niet uitsluit, zoals bijvoorbeeld niet zwemmen in onverwarmd bad op koude dagen, dierenhoek die gedurende een daggedeelte niet toegankelijk is wegens rustperiode voor dieren, enzovoort :

1. speelgroen : het betreft struiken en bomen die daadwerkelijk tot de speelruimte behoren, die bespeelbaar zijn ;

2. beschutte speelruimte : kinderen moeten zich soms kunnen beschutten én tegen te hevige zon én tegen plotse regenbuien ;

3. bouwspeelmogelijkheden : dit impliceert én de toelating om te bouwen (al dan niet op een afgeschermd deel van het plein) én de nodige bouwmaterialen (planken, palen, paletten en dergelijke meer) én de nodige instrumenten (zagen, hamers, schoppen en dergelijke) ;

4. verblijfs- en loopruimte met dieren : de dieren dienen dus effectief te verblijven op het terrein, vanzelfsprekend streekeigen dieren ;

5. sportterreinen : de mogelijkheid én naar terrein én naar specifiek materiaal (effectief beschikbaar) moet voorhanden zijn ;

6. gebruiks- en verbruiksmateriaal : verwijst naar het ter beschikking staan van de deelnemers van voldoende en verscheiden spel- en sportmateriaal, uitrusting voor creatieve expressie en dergelijke ;

7. speeltuigen : ze komen slechts in aanmerking wanneer ze én naar spelaanbod op zich én naar inplanting een zinvolle aanvulling van de speelkansen betekenen ;

8. waterspeelmogelijkheden : komt in aanmerking als het water effectief binnen het speelbereikvan de kinderen is én als uit de manier van ter beschikking zijn, blijkt dat het er op de eerste plaats is, om er veilig en spelend mee om te gaan ;

9. drie verschillende bespeelbare grondbedekkingen : verhardingen (asfalt, beton) bezaaiingen (gras), zandbakken, zandvlakten en dergelijke ;

10. een zelf aan te brengen speelvoorziening : naargelang van de streek, de ligging van het speelplein en de inventiviteit van de vereniging, kan één van bovenbeschreven speelvoorzieningen te onderscheiden speelelementen aangebracht worden. Dat dit speelelement het gamma speelmogelijkheden zou uitbreiden, is een voorwaarde voor erkenbaarheid.

b) op een redelijke afstand gelegen : betekent dat de lokalen te voet gemakkelijk bereikbaar moeten zijn.

Naar analogie met de bepalingen in verband met de ligging in het ontwerpdecreet betreffende de jeugdverblijfcentra werd ook voor de vakantiespeelpleinen de vereiste „in het Nederlands taalgebied of te Brussel-Hoofdstad" opgenomen.

Dit strookt ook met de logica van artikel 2, dat de werking in externaatsverband moet gebeuren. De kinderen moeten een speelplein in hun buurt vinden.

B. 1° De Raad van State merkt op dat hun geen regelende

tekst bekend is over de erkenning en subsidiëring van lokale en regionale jeugdverenigingen. Dit is ook niet verwonderlijk daar bedoelde regelingen genomen werden bij ministerieel besluit.

De bedoeling van de paragraaf is duidelijk : dubbele subsidiëring vermijden (non bis in idem). Een lokale of regionale vereniging die door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap reeds gesubsidieerd wordt voor haal globale werking, waarin eventueel vakantiekampen begrepen zijn, zal geen specifieke subsidie via deze regeling ontvangen. Gedacht wordt aan de jeugdhuizen, jeugdateliers, amateuristische kunstgroepen enzovoort.

Deze beperking geldt niet voor de landelijke verenigingen die als eerste of verwijderd doel. hebben vakantiekolonies te organiseren. In de jeugdsector zijn er verschillende landelijk erkende jeugddiensten, die in binnen- en buitenland vakantiekolonies en kampen op touw zetten.

Er zal natuurlijk over gewaakt worden dat er een duidelijk onderscheid in de begroting en rekeningen gemaakt wordt tussen :

— de werking van het landelijk apparaat en secretariaat : valt onder de voorschriften van het decreet van 22 januari 1975 ;

— het organiseren van kolonies en kampen op regionaal en lokaal vlak.

2° De verenigingen zijn vrij meerdere kolonies of kampen per jaar te organiseren : de minimumduur is echter telkens 6 dagen. Deze bepaling nemen we over van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn. Een jeugdgroep die op één plaats verblijft, doch uiteenvalt in verschillende afdelingen (subgroepen) wordt als één vereniging beschouwd : om opsplitsingen af te remmen en om de administratie en controle zo eenvoudig mogelijk te houden.

3° Deze verhouding is gebaseerd op pedagogische inzichten : de omvang van de deelnemersgroep voor één speelbegeleider mag noch te groot noch te klein zijn om de doelstellingen te kunnen realiseren.

Bovendien houden de toelagen onder meer rekening met het aantal begeleiders. Belangrijk is de eis dat steeds een volwassene de leiding van het kamp of kolonie moet hebben.

Er moet, zoals voor de andere sector (vakantiespeelpleinen) nog een uitvoeringsbesluit opgesteld worden betreffende de brevetten van de animatoren.

4° Hierin worden twee zeer belangrijke minimumeisen gesteld : kamperende of bivakkerende groepen met minder dan 20 deelnemers vallen uit de boot en de grote meerderheid (twee derde) moeten jongeren zijn. Aldus worden twee euvels vermeden : te kleine groepen en gemengde groepen van kinderen en volwassenen.

5° Ook deze bepalingen zijn erg belangrijk en laten de subsidiërende overheid toe op te treden tegen allerlei misbruiken, die in de sector heersen : uitbuiting, onvolledige en vage contracten inzake verhuring van gebouwen en terreinen, onveiligheid, overbevolkte terreinen enzovoort.

Dank zij deze regeling zal de overheid een duidelijk zicht krijgen op allerlei minder fraaie kampeertoestanden. Wellicht zal het nuttig en nodig zijn dat de overheid een typecontract opstelt om de jeugdgroepen te helpen en te beschermen.

6° De vereisten leunen zeer sterk aan bij de bepalingen van de jeugdverblijfscentra maar moeten soepel toegepast wanneer het initiatief een tijdelijk karakter vertoont.

7° De voorschriften voor tentenkampen zijn bewust minder streng gehouden dan voor verblijven in gebouwen (6°).

Het lijkt ons niet wenselijk vanuit pedagogisch oogpunt voor tentenkampen strenge materiële normen in te voeren (wel pedagogische) om het avontuurlijk kamperen niet af te remmen.

De vereisten inzake veiligheid en hygiëne, maaltijden en gezondheid zullen worden bepaald in het uitvoeringsbesluit betreffende het huishoudelijk reglement (cfr. artikel 3, 7°).

Artikel 5

1° Ondanks het verzoek van de Raad van State wordt geen basissubsidie toegekend.

Onze optie is niet in strijd met artikel 11 van de Cultuurpactwet. Volgens dit artikel is de drieledigheid van de subsidiëring verplicht indien het gaat om instellingen die activiteiten uitoefenen „gericht op de gehele cultuurgemeenschap". Welnu, verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en verenigingen voor jeugdvakanties kunnen onmogelijk als verenigingen met een landelijk werkbereik worden beschouwd vermits hun recruteringsbasis steeds lokaal of ten hoogste regionaal is,

In verscheidene andere decreten, die op, lokale toestanden betrekking hebben, werd trouwens ook van het principe van de basistoelage afgeweken. Dit is onder meer het geval voor :

1. Decreet van 13 juni 1975 houdende de subsidieregeling voor de Nederlandstalige toneelkunst (Belgisch Staatsblad van 4 september 1975).

2. Decreet van 16 juli 1973 betreffende de toekenning van weddetoelagen aan cultuurfunctionarissen werkzaam in erkende culturele centra, die het culturele leven in de Nederlandstalige Gemeenschap bevorderen (Belgisch Staatsblad van 16 oktober 1973).

3. Decreet van 7 december 1976 betreffende de toekenning van weddetoelagen voor sportfunctionarissen belast met de animatie en die werkzaam zijn in erkende gemeentelijke sportcentra die de sport en de sportieve vrijetijdsbesteding in de Nederlandstalige Gemeenschap bevorderen (Belgisch Staatsblad van 1 april 1977).

Er zijn daarenboven — en dit is belangrijker — ook principiële redenen om geen basistoelage toe te kennen :

1. een vereniging voor vakantiespeelpleinwerk kan meerdere terreinen animeren en één vereniging voor jeugdvakanties kan verschillende kampen en kolonies organiseren. Het verlenen van een basistoelage per terrein, kamp of kolonie welke de minimumnormen haalt, zou aanleiding kunnen zijn tot onveantwoorde opsplitsingen van verenigingen ;

2. hoe groot moet de basissubsidie zijn : 100 frank, 1.000 frank, 5.000 frank ?

3. in de huidige subsidieregeling van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn wordt er evenmin een basissubsidie verleend.

2° Hierin wordt een positieve discriminatie ingevoerd ten behoeve van al de verenigingen die een werking ontplooien voor een bepaalde doelgroep en specifieke situaties, met name mindervaliden, zwakmaatschappelij ke milieus en Brussel-Hoofdstad. Deze aanvulling gebeurt op herhaaldelijke en dringende verzoeken van de koepelorganisaties, actief in deze sector.

Het invoeren van een beperkte positieve discriminatie steunt op de volgende overweging : de organiserende verenigingen hebben een bijkomende stimulans nodig om zowel de opvang- als de pedagogische functie, zoals beoogd door dit ontwerp, te kunnen waarmaken. Het kan moeilijk worden ontkend dat jonge minder-validen, kinderen uit kansarme gezinnen en buurten en uit de Brusselse agglomeratie zich in een achterstandssituatie bevinden op het vlak van spelmogelijkheden én sociale opvang.

Bovendien hebben de initiatiefnemers, die specifiek op deze doelgroepen willen inspelen, vaak af te rekenen met de rol van belemmerende factoren die juist de oorzaak zijn van de bestendiging van de kansarmoede. Een bijzondere tegemoetkoming lij kt daarom gewettigd.

In een uitvoeringsbesluit moet het begrip kansarmoede en minder-validen nauwkeurig omschreven worden, zowel de kwantitatieve als de inhoudelijke aspecten, alsook de manier van bewijsvoering. Het bedrag van 25 frank per dag per deelnemer is geïnspireerd door de cijfers die het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn hanteerde.

Voor Brussel-Hoofdstad geldt een ander argument : de speelpleinen, opgezet door de Nederlandse Commissie voor de Cultuur van de Brusselse Agglomeratie genieten niet van steun (financiële en materiële) van de Brusselse gemeentebesturen.

3° De keuze om minimum 35 ten honderd te bestemmen voor de begeleidingstoelage en maximum 65 ten honderd voor de werkingstoelage is het resultaat van het gemiddelde tussen de verschillende voorstellen (Jeugdraad, Kabinetswerkgroepen). Aldus werd nagenoeg de verhouding bekomen van een derde voor de begeleiding ten overstaan van twee derde voor de werking.

4°,5°, 6° en 7° De optie werd genomen het subsidiestelsel te baseren op een puntensysteem en niet op rekeningen en begrotingen :

– om de prestatie te kunnen honoreren : zowel het werkingsvolume (werkbereik en duur) als de kwaliteit (gekwalificeerde begeleiding) ;

– uit hoofde van bestuurlijke efficiëntie : het nauwkeurig opvolgen van begrotingen en rekeningen van een zeer groot aantal initiatieven is administratief te omslachtig.

4° De bedoeling van de infrastructuurcoëfficiënt is duidelijk : als aanmoediging van de geregelde vernieuwbouw van de speelterreinen ; bovendien, hoe meer infrastructuurelementen, hoe meer onderhoud en investeringen. Ook de verenigingen die de kinderen vervoeren, hebben recht op een financiële tegemoetkoming wegens bij komende kosten.

6° en 7° Voor werkingen die voldoende minder-validen (minstens één derde van de gebruikers) integreren worden de normen inzake aantal animatoren aangepast.

Artikel 6

Om de rechtszekerheid van de aanvragers te waarborgen zullen in een besluit van de Vlaamse Executieve worden bepaald : de procedure voor het indienen van de aanvragen, de modaliteiten inzake subsidiëring en inspectie. In verband met de modaliteiten wordt voornamelijk gedacht aan de mogelijkheid om voorschotten toe te kennen.

De suggesties van de Raad van State werden gevolgd.

Artikel 7

Vermits dit ontwerp-decreet in de plaats treedt van het koninklij k besluit van 18 februari 1961 wordt dit laatste voor de Vlaamse Gemeenschap opgeheven.

Op verzoek van de Raad van State zal dit slechts gebeuren zodra alle uitvoeringsbesluiten zullen getroffen zijn.

Artikel 8

De datum moet bepaald worden in hoofde van de behandeling door de Raad. Dit kan in de commissievergaderingen gebeuren.

Artikel 9

Als overgangsbepaling wordt bijvoorbeeld gedacht aan de wijze van subsidiëring van de werking 1984 voor de jeugdvakanties, gelet op het feit dat deze sector reeds met ingang van 1 januari 1984 integraal van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn naar het Bestuur voor Jeugdvorming werd overgeheveld en daardoor zonder wettelijke regeling is gevallen.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

De Gemeenschapsminister van cultuur,

K. POMA

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE*

De Raad van State, afdeling wetgeving, achtste kamer, de 16e december 1983 door de Gemeenschapsminister van cultuur verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van decreet „houdende erkenning en subsidiëring van verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en van verenigingen voor jeugdvakanties", heeft de 12e april 1984 het volgend advies gegeven :

1. Strekking van het voorontwerp

Luidens zijn opschrift zou het voorontwerp de erkenning en de subsidiëring van verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en van verenigingen voor j eugdvakanties regelen. In werkelijkheid betreft het een zuivere subsidieregeling. De erkenning van genoemde verenigingen is immers enkel vereist met het oog op hun subsidiëring, maakt dus een subsidiëringsvoorwaarde uit, zij het dan de eerste, en niets meer dan dat. Dit blijkt inzonderheid uit artikel 2 van het voorontwerp.

Het verkeerde beeld dat het opschrift oproept, alsof erkenning en subsidiëring twee naast elkaar staande rechtshandelingen met eigen rechtsgevolgen waren, wordt versterkt door de indeling van het voorontwerp. Dit bevat een hoofdstuk 1 met als opschrift „Erkenningscriteria" en een hoofdstuk II met als opschrift „Subsidiëringscriteria".

De Raad van State wil niet te erg aandringen op het wegwerken van deze dubbelzinnigheid in de tekst zelf (opschrift en dispositief) van het voorontwerp. Dezelfde dubbelzinnigheid treft men immers aan in een basiswet voor de aangelegenheden waarin men zich met het voorontwerp bevindt, de culturele aangelegenheden. Gedoeld wordt op de artikelen 10 en 11 van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt, hierna kortweg de cultuurpactwet genoemd. Ook in het dicht bij dit voorontwerp staande decreet van 22 januari 1975 tot regeling van de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk en in het decreet van 2 maart 1977 houdende regeling van de erkenning en de subsidiëring van de landelijke (lees : landelijk) georganiseerde sportverenigingen, heeft men, in opschrift en dispositief, de besproken gestelde dubbelzinnigheid laten bestaan, hoewel ze ook toen door de Raad van State aan de kaak werd gesteld **.

Op zijn minst zou men in de memorie van toelichting uitdrukkelijkmoeten stellen dat de erkenning niets meer dan een subsidievoorwaarde is en geenszins een vereiste om verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en verenigingen voor jeugdvakanties te mogen oprichten.

---

* L.15.94418

** Zie voor het eerstgenoemde decreet het advies L.11.872/1 van 12 juli 1973, Parl. St., Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap, 132 (1973-1974) — Nr. 1, p. 6 ; voor het laatstgenoemd decreet het advies L.12.482/1 van 13 februari 1976, ibid. 159 (1975-1976) — Nr. 1, p. 5.

II. De aanhef

Men dient melding te maken van het akkoord gegeven door de Minister tot wiens bevoegdheid de Financiën en de Begroting van de Vlaamse Gemeenschap behoren.

III. Het dispositief

Algemene opmerking

Het is een regel van wetgevingstechniek dat wanneer men een tekst in hoofdstukken indeelt, geen enkel artikel buiten de indeling valt. In het onderhavig voorontwerp zijn de eerste twee artikelen buiten die indeling gelaten.

Men kan dit als volgt corrigeren (1) :

Hoofdstuk 1 : Algemene bepalingen
De artikelen 1 en 2.

Hoofdstuk II : Erkenning
De artikelen 3 en 4.

Hoofdstuk III : Andere subsidiëringsvoorwaarden (2)
Artikel 5.

Hoofdstuk IV : Slotbepalingen (3)
De artikelen 6, 7 en 8.

Artikel 2

1. De woorden „de Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid de Cultuur behoort" moeten worden vervangen door de woorden „De Executieve". De Executieve immers is belast met de uitvoering der decreten. Uit haar met toepassing van de artikelen 69 en 74 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna kortheidshalve genoemd de bijzondere wet) genomen besluiten, zal blij ken of zij ter zake enige delegatie heeft verleend aan ministers individueel beschouwd.

2. Voor de begripsomschrijving van de te subsidiëren „verenigingen" wordt verwezen naar de artikelen 3 en 4. Beter ware die definities in artikel 2 te geven.

Echter, alvorens men zich aan het geven van definities kan wagen, moeten enkele punten opgehelderd worden.

3. Het eerste punt dat om opheldering vraagt is : in welke zin wordt het woord „vereniging" hier gebruikt ? Het decreet van 22 januari 1975 tot regeling van de erkenning en subsidiëring van het landelijk georganiseerd jeugdwerk gebruikt ook dit woord, waar het het over „jeugdverenigingen" heeft. Maar artikel 2, § 1, 3°, van dit decreet verschaft de nodige opheldering

(1) Tenzij men de indeling in hoofdstukken gewoon weglaat. De Raad van State heeft daar geen bezwaar tegen, wel integendeel, gelet op het gering aantal artikelen van het voorontwerp en in acht genomen dat dit voorontwerp als gezegd maar één voorwerp heeft, te weten een subsidieregeling.

(2) Door de toevoeging van het adjectief „andere" werkt men toch enigszins de sub 1 toegelichte dubbelzinnigheid weg.

(3) In het opschrift van hoofdstuk III van het voorontwerp wordt van „overgangsbepalingen" gewag gemaakt. Zodanige bepalingen treft men echter niet aan in de artikelen van dit hoofdstuk.

door te bepalen dat jeugdverenigingen maar erkend worden als zij „opgericht zijn op privé-initiatief in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk of van een instelling van openbaar nut overeenkomstig de wet van 27 juni 1921". Een equivalent van deze bepaling vindt men in het onderhavig voorontwerp niet terug. Zoveel is zeker dat niet alleen aan de verenigingen bedoeld in het decreet van 22 januari 1975 wordt gedacht, toch wat de verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk betreft. Immers, met betrekking tot deze verenigingen is in artikel 4, A, 2°, sprake van vakantiespeelpleinen opgericht door of ressorterend onder „een publiekrechterlijk e (lees : publiekrechtelij ke) vereniging". Maar die tekst doet meteen een andere vraag rijzen : is zijn strekking de overheden uit te sluiten die geen verenigingen in de juridische zin van dat woord zijn zoals provincies en gemeenten * ? En moet men het dan op dezelfde manier verstaan voor de particuliere sector, zodat, in tegenstelling met het daareven geciteerd decreet van 22 januari 1975, vakantiespeelpleinen opgericht door instellingen van openbaar nut, die immers'geen verenigingen zijn in de juridische zin van dat woord, niet voor subsidiëring in aanmerking komen ? Maar hoe kan men het zo verstaan wanneer men vaststelt dat hetzelfde artikel 4, A, 2°, dat de niet-verenigingen zou uitsluiten, het ook heeft over de Nederlandse Commissie voor Cultuur van de Brusselse Agglomeratie, welke commissie zeker geen vereniging in de juridische zin van dat woord is...

En wat met de „verenigingen voor jeugdvakanties" waarvoor geen tegenhanger bestaat van het evenvermelde artikel 4, A, 2° ? Wordt hier de openbare sector volledig uitgesloten ?

Klaarheid is onontbeerlijk. Het best lijkt men ze te kunnen brengen door ondubbelzinnig te bepalen, zoals men voor de jeugdverenigingen heeft gedaan, wie de in het ontworpen decreet geviseerde „verenigingen" kan oprichten.

4. De memorie van toelichting (p. 5) verklaart dat in artikel 2 van het voorontwerp „het facultatief karakter van de toelagen (wordt) gesteld".

De Raad van State neemt aan dat bedoeld is dat de subsidies facultatief zijn in die zin dat ze maar worden toegekend voor zover het vereiste krediet is aangenomen door de Vlaamse Raad, niet in die zin dat zelfs als er een krediet is, het uitvoerend orgaan nog discretionair mag oordelen of het al dan niet subsidies zal uitkeren. Binnen de perken van de begroting zou het uitvoerend orgaan dus wel verplicht zijn subsidies toe te kennen aan de verenigingen die de voorwaarden vervullen.

Ook met de betekenis die de Raad van State vermeent de juiste te zijn, wordt dus in artikel 2 geen recht op toelage verleend, behalve dan, eenmaal het krediet aangenomen, voor één jaar. De Vlaamse Raad zal moeten oordelen of het in feite verantwoord kan worden dat aldus de verenigingen ieder jaar opnieuw in de onzekerheid komen te verkeren over hun inkomsten : zal er een subsidie zijn vanwege de Gemeenschap en, zo ja, wat zal ze bedragen ?

Artikel 3

1. men ziet niet goed het nut in van een voor beide soorten van verenigingen samen geldende taakomschrijving als gegeven in 1°. Voegt ze werkelijk iets onmisbaars toe aan de taakomschrijving voor ieder van die categorieën, afzonderlijk ge-

---

* In het voorontwerp opgeheven koninklijk besluit van 18 februari 1961 dat nu de subsidiëring van speelpleinen regelt, worden ook voor speelpleinen, beheerd door provincies en gemeenten, subsidies toegekend (artikel 1).

geven in artikel 4, respectievelijk sub A, 1°, en B, 1° ? Ze is zo ruim als die voor de jeugdverenigingen gegeven (zie artikel 2,§ 1, 2°, van bovengenoemd decreet van 22 januari 1975). Zijn de in het voorontwerp beoogde verenigingen dan alleen maar gespecialiseerde jeugdverenigingen ? En wat is het raam van „permanente vorming" waarbinnen men „vorming" (ook niet permanente ?) moet nastreven ? Termen als „vorming" en „ontspanning" zijn termen die men als zodanig niet terugvindt in de opsomming van culturele aangelegenheden in artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (1). Wel treft men in dat artikel (zie 11° tot 14°) tot vier keer toe het woord „vorming" (2) aan, maar dan telkens vergezeld van een of meer bijvoeglijke naamwoorden. Ook het adjectief „permanent" vindt men er (zie 8°), maar dan bij het substantief „opvoeding". Alzo, wat is het verschil tussen „permanente vorming" in het voorontwerp en „permanente vorming" in de bijzondere wet ?

Deze reeks vragen moeten volstaan om de nood te doen gevoelen aan een terminologisch afstemmen van 1° — als men deze wenst te behouden — op artikel 4 — welk artikel al uit zichzelf meer dan voldoende interpretatiemoeilijkheden berokkent opdat men er op de koop toe niet adequaat geformuleerde begrippen zou moeten aan toetsen.

2. De sub 1 geuite kritiek geldt uiteraard niet voor het zinsgedeelte „hierbij rekening houdend met de sociale, economische en culturele situatie en behoeften van de woonplaats, waaruit de deelnemers komen". Wel is het de vraag of het niet volstaat te schrijven „rekening houdend met de sociale economische en culturele situatie van de deelnemers". De „behoeften" maken immers deel uit van de beoogde „situatie" en de woonplaats is veeleer een factor die (mede) die „situatie" bepaalt dan de zaak die zich in die „situatie" bevindt — en die „behoeften" heeft.

Voorts moet het belang van de „sociale en economische situatie" sterk gerelativeerd worden. De Vlaamse Gemeenschap treedt hier op ter uitoefening van haar bevoegdheid inzake culturele aangelegenheden. De „sociale en economische situatie" van de jeugd waarvoor zij opkomt, mag zij dan ook maar in aanmerking nemen als een gegeven dat haar culturele politiek mede bepaalt. Uiteindelijk moet het om cultuur gaan. Het voeren van een economisch en sociaal beleid past niet in het raam van de aan de Gemeenschappen toevertrouwde culturele aangelegenheden. De Raad van State wil dat bijzonder onderstrepen omdat de memorie van toelichting de indruk wekt die sociaal-economische zorg als een zelfstandige waarde te beschouwen, waar zij (p. 5) verklaart dat de besproken bepaling „... wijst . . . op de dubbele opdracht van deze sector : enerzijds de pedagogische functie via de begeleiding, anderzijds de sociaal-economische functie via de opvang van de kinderen". Er is ten dezen geen „dubbele opdracht", er is er maar één, een culturele ; in geen geval mag een verglijding plaatsgrijpen van het culturele naar het sociaal-economische als doel op zich beschouwd.

3. Om aan de vraag te ontkomen hoe „de helft" berekend moet worden wanneer het bestuur uit een oneven aantal leden bestaat, kan men in 2° schrijven „ten minste de helft".

4. Wat is in 2° juist bedoeld met „actieve pedagogische medewerkers" ? Medewerkers van wie ? Medewerkers werkzaam in de vereniging ? En, zo ja, hoe eisen dat in het bestuur een minimum aantal „pedagogische medewerkers" zetelen terwijl

(1) Hierna kortweg de bijzondere wet genoemd.
(2) Eigenlijk vijf keer : zie 2°.

nergens in het voorontwerp is bepaald dat de vereniging over pedagogische medewerkers moet beschikken, laat staan over hoeveel ?

5. De in 2° opgelegde erkenningsvereiste kan tegenover publiekrechtelij ke rechtspersonen maar werken in zoverre zij strookt met hun wettelijk statuut. Wel te verstaan, voor de hier bedoelde verenigingen omvat het statuut mede de regelen vervat in de artikelen 8 en 9 van de cultuurpactwet. Op de rol waartoe die regelen ter zake geroepen zijn, komt de Raad van State verder nog terug.

Ook voor particuliere rechtspersonen is hetzelfde voorbehoud te maken : men zal moeten nagaan of bedoelde vereiste niet in strijd is met een of andere dwingende bepaling van het statuut (1).

6. Wat onder 5. voor het bepaalde in 2° gezegd werd, dient voor het bepaalde in 3° te worden herhaald. Bovendien gaat het niet aan „de bevoegde administratie" bevoegd te maken om „voorschriften" vast te stellen. Een zodanige bevoegdheid kan de Vlaamse Raad enkel aan de Executieve toekennen ; deze kan dan op haar beurt die bevoegdheid delegeren, binnen de wettelijke perken.

7. Wat onder 6. over „de bevoegde administratie" is geschreven, geldt ook voor het bepaalde in 5°, eerste lid.

8. Alweer, omdat de Executieve het uitvoerend orgaan van de Gemeenschap is, vervange men in het tweede lid van 5°, de woorden „De Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid de Cultuur behoort" door de woorden „De Executieve".

9. Het spreekt vanzelf dat de voorschriften in het huishoudelijk reglement betreffende hygiëne, veiligheid en gezondheid eventueel zullen moeten wij ken voor voorschriften op dat stuk uitgevaardigd door andere ter zake bevoegde overheden (nationale, plaatselijke en inzonderheid gewestelijke).

10. In tegenstelling tot het voorontwerp van decreet houdende erkenning en subsidiëring vanj eugdverblijfcentra (zaak nr. L.15.943/8), bevat het onderhavig voorontwerp geen bepalingen over de plaats van de zetel en over de taalvereisten. De plaats van de zetel hoeft niet uitdrukkelijk bepaald te worden, daar wegens de territoriale begrenzing van haar bevoegdheid de Vlaamse Gemeenschap enkel verenigingen kan subsidiëren die hun zetel of in het Nederlands taalgebied of in de Hoofdstad-Brussel hebben (2). Integendeel, als de Vlaamse Raad wenst dat de gesubsidieerde particuliere verenigingen aan zekere taalvoorwaarden voldoen, zal hij die uitdrukkelijk moeten opleggen.

---

(1) Cfr. advies Raad van State nr. L.14.748 en 14.749/1, van 11 juni 1982 over 1) een ontwerp van besluit van de Vlaamse Executieve" tot bepaling van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten andere dan gebouwen bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën" ; 2) een ontwerp van decreet „tot bekrachtiging door de Vlaamse Raad van voormeld besluit van de Vlaamse Executieve", Parl. St., Vl. R., 134 (1981-1982), Nr. 1, p. 4-5 (sub 5).

(2) Wat betreft de verenigingen met hun zetel in Hoofdstad-Brussel, kan de Vlaamse Gemeenschap dan nog enkel die subsidiëren welke wegens hun activiteiten moeten worden beschouwd als uitsluitend tot die gemeenschap behorend (artikel 59bis, $4, eerste lid, van de Grondwet). Ook voor de verenigingen die hun zetel in het Nederlands taalgebied hebben, dient die zetel overigens aan een realiteit te beantwoorden, dit wil zeggen dat de vereniging werkelijk in dat taalgebied gevestigd is, daar effectief werkzaam is, niet alleen maar een brievenbus vertegenwoordigt.

Artikel 4

1. In A, 1°, is bepaald dat de vereniging speelkansen moet bieden aan „kinderen". Hier moet op zijn minst een maximumleeftijd bepaald worden.

2. Voor de publiekrechtelijke verenigingen waarvan sprake in A, 2°, zie de derde opmerking bij artikel 2.

3. ten aanzien van die publiekrechtelijke verenigingen wordt in A, 2°, bepaald dat voor de vakantiespeeltuinen die door hen zijn opgericht of die onder hen ressorteren, de beheersorganen moeten voldoen aan de voorschriften van artikel 8 en van „artikel 9, paragraaf b of c" van het decreet van 28 januari 1974 betreffende het Cultuurpact.

3.1. Vooreerst dient gezegd te worden dat niet evengenoemd decreet, maar wel de cultuurpactwet van 16 juli 1973 ter zake gelding heeft. Immers, dit decreet heeft uit zichzelf geen rechtsgevolgen, is alleen maar een uiting van de eigen politieke wil van de toenmalige Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap (J. Velu, „La protection des droits fondamentaux de l'homme et des droits des minorités" in la Réforme de L'Etat 150 ans après 1'Indépendance nationale, Ed. du jeune Barreau, 1980, nr. 20, blz. 83 en verwijzingen).

3.2. Ten tweede is het de vraag of de Vlaamse Raad door middel van een subsidieregeling de keuze tussen drie „vormen van vertegenwoordiging" waarover de overheid krachtens artikel 9 van de cultuurpactwet beschikt, kan reduceren tot de keuze tussen twee van die drie vormen, te weten die omschreven in b) en c) van dit artikel.

In de toelichting bij het wetsvoorstel waaruit de cultuurpactwet is gegroeid, staat te lezen : „Er wordt opgemerkt dat punt 19 van het pact (1) de subsidiërende overheid niet verbiedt bij de toekenning van de toelagen één van de drie in artikel 9 van het onderhavige voorstel vermelde bestuursvormen te verkiezen" (2).

Verondersteld dat men op gezag van deze passage uit de parlementaire voorbereiding moet aannemen dat de subsidiërende overheid als subsidievoorwaarde mag stellen dat de overheid het bij één of twee van de drie in artikel 9 van de cultuurpactwet vermelde bestuursvormen zal houden (3), dan moet men toch tegelijk aannemen dat de subsidiërende overheid zulks maar vermag als daartoe een reden voorhanden is die een redelijk verband vertoont met de aard van de subsidieregeling. In casu wordt als reden opgegeven dat men ernaar streeft"... de pedagogische en administratieve autonomie (cfr. ook artikel 3,3) te waarborgen van de vakantiespeelpleinwerking waaraan een overheidsinitiatief ten grondslag ligt" (memorie van toelichting, blz. 6).

Men lij kt moeilijk te kunnen betwisten dat een subsidiërende overheid de door haar toegekende subsidies vermag te reserveren voor culturele instellingen die over een „pedagogische en administratieve autonomie" beschikken tegenover de

(1) Dat is het punt dat over gemelde drievoudige keuze handelt : zie de tekst van het cultuurpact, Parl. St., Kamer, 633 (1972-1973) — Nr. 2, blz. ll.

(2) Parl. St., Kamer, 633 (1972-1973) — Nr. 1, blz. 5.

(3) Opmerkenswaard is dat noch J. Velu noch C. Daubie in hun studie gewijd aan het cultuurpact melding maken van deze passage, hoewel de algemene indruk is dat zij de schaarse aanwijzingen uit de parlementaire voorbereiding van de cultuurpactwet in hun studie zorgvuldig hebben willen verwerken.

overheid die ze tot stand heeft gebracht. Zodoende doet de subsidiërende overheid geen afbreuk aan het in artikel 9 van de cultuurpactwet uitgewerkte systeem. Wanneer deze wet in artikel 9 aan de overheid een keuze met drie mogelijkheden heeft opgelegd, dan is het niet uit overwegingen van pedagogische of van administratieve aard, maar om bij te dragen tot het bereiken van het ene doel van de cultuurpactwet, de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen. Over de noden van dit doel spreekt de Vlaamse Raad zich niet opnieuw uit * wanneer hij, zich niet om de bescherming van filosofische of ideologische minderheden bekommerend, maar geleid door een voorkeur voor cultuurinstellingen met pedagogische en administratieve autonomie, oordeelt dat slechts twee van de drie in de cultuurpactwet aangenomen systemen met die voorkeur overeen te brengen zijn.

3.3. Van de in de besproken bepaling gestelde vereiste wordt vrijgesteld ,,de Nederlandse Commissie voor Cultuur van de Brusselse Agglomeratie".

Om wettig te zijn kan deze uitzondering maar zo begrepen worden dat genoemde commissie wel kan kiezen tussen de drie formules die artikel 9 van de cultuurpactwet omschrijft en niet alleen tussen die bepaald in b) en c) van dit artikel. Dat integendeel de commissie vrijgesteld zou worden van het voldoen aan de voorschriften van de artikelen 8 en 9 van de cultuurpactwet, zou rechtstreeks in strijd zijn met artikel 2 van deze wet, dat haar uitdrukkelijk aan de bepalingen van de wet onderwerpt.

Het is gewenst de enige wettige interpretatie duidelijk tot uiting te laten komen in het dispositief zelf. De Raad van State doet geen tekstvoorstel gezien de twijfel die heerst over het juiste gebruik van de uitdrukking ,,publiekrechtelijke vereniging". Wel wil hij erop wijzen dat artikel 9 van de cultuurpactwet niet in paragrafen is ingedeeld.

4. Het bepaalde in A, 3°, lij kt overbodig gelet op het bepaalde in A, 7°.

5. Ook in A, 5°, vervange men ,,De Gemeenschapsminister tot wiens bevoegdheid de Cultuur behoort" door „de Executieve".

Op dezelfde plaats mag men de woorden „en de bewijzen die in aanmerking worden genomen" als overbodig weglaten.

6. Wil men in A, 6°, tweede lid, te kennen geven dat'alleen kinderen van 3 tot 15 jaar als gebruikers aanvaard mogen worden ? Of wil men zeggen dat ook anderen als gebruikers aanvaard mogen worden, maar dat voor de berekening van het minimum aantal gebruikers alleen kinderen van 3 tot 15 jaar in aanmerking genomen worden ?

De materiële band die in het voorontwerp bestaat tussen het eerste en het tweede lid van A, 6°, noopt tot de tweede interpretatie, de memorie van toelichting (p. 6), blijkbaar tot de eerste.

---

* Die vaststelling houdt geenszins een impliciet antwoord in op de vraag of de Vlaamse Raad zulks niet zou vermogen. Krachtens artikel 6bis van de Grondwet mag ook het decreet de rechten en vrijheden van de ideologische en filosofische minderheden waarborgen. Het is niet zonder meer onverdedigbaar te stellen dat het zulks kan door strengere eisen te stellen dan de wet. De voorschriften van de cultuurpactwet zijn wellicht niet meer dan een minimum waaraan de Gemeenschappen zich moeten houden (cfr. C. Daubie, l.c. blz. 179, nr. 12.

Is de eerste interpretatie de juiste, dan hoort de bepaling van de leeftijdsgrenzen veeleer thuis in A, 1° (zie trouwens boven, de opmerking sub 1).

7. Het samenlezen van het eerste en het tweede lid van A, 6°, dwingt ook tot de conclusie dat de woorden ,,ongeacht hun sociale herkomst, ideologie of ras" betekenen dat men bij het berekenen van het minimum aantal gebruikers geen acht mag slaan op de sociale herkomst, de ideologie of het ras. Maar ook hier laat de memorie van toelichting (p. 7) uitschijnen dat bedoeld is dat, om erkend te worden en te blijven, de verenigingen geen enkel kind als gebruiker mogen weigeren wegens zijn sociale herkomst, zijn ideologie of zijn ras. Is dit inderdaad de bedoeling, dan zal men de tekst dienovereenkomstig moeten aanpassen en hoort de bewuste vereiste veeleer thuis in de bepalingen betreffende de erkenningsvereisten.

8. Om de reeds herhaaldelijk opgegeven reden, vervange men in A, 7°, a), 10, de woorden ,,de bevoegde inspectie" door de woorden ,,de Executieve".

9. In de opsomming van vereisten onder B valt het op dat er geen tegenhanger in voorkomt van de vereiste sub A, 2°. Betekent dit dat overheidsinitiatief hier niet in aanmerking wordt genomen (cfr. ook de derde opmerking bij artikel 2) ?

10. Het woord ,,pedagogisch" verwijst naar de leer der opvoeding. Dit woord kan dus bezwaarlijk gebruikt worden om het tegenover het woord „fysisch" — dat betekent : betrekking hebbende op de natuur te stellen. Bovendien zal het wel niet de bedoeling zijn de deelnemers aan een jeugdvakantie in te wijden in de leer der opvoedkunde en in de fysica.

ll. De Raad van State is geen regelende tekst bekend over de erkenning en subsidiëring van ,,lokale en regionale jeugdverenigingen" ,,voor hun gewone en normale werking". Het is hem dus onmogelijk te oordelen of de tussen aanhalingstekens geplaatste uitdrukkingen, die in B, 2°, gebezigd worden, enige juridische werkelijkheid weergeven en, zo ja, welke.

Op te merken valt ook dat de tekst onder B, 2°, het heeft over subsidiëring door ,,het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap", de memorie van toelichting (p. 9) over subsidiëring door ,,het BJV of een andere rijksdienst". Wat bedoelt men echt ?

12. Ook op het bepaalde in B, 4°, zijn de opmerkingen hierboven sub 5. gemaakt toepasselijk.

Artikel 5

1. Een basistoelage wordt niet toegekend. Dat is in strijd met artikel 11 van de cultuurpactwet krachtens hetwelk, toch wanneer het gaat om erkende instellingen die activiteiten uitoefenen gericht op ,,de gehele cultuurgemeenschap", elk decreet dient te bepalen dat de financiële tegemoetkoming van de overheden gelijktijdig omvat, ten eerste de subsidiëring van een kern van personeelsleden, ten tweede de jaarlijkse toekenning van een basistoelage voor de werking en ten derde de subsidiëring op grond van werkelijk gepresteerde activiteiten. In de memorie van toelichting (p. 11) wordt de aandacht gevraagd voor ,,de bewuste keuze geen basissubsidie te verlenen". Maar vanwege evengenoemd artikel 11 heeft, ten aanzien van instellingen wier activiteiten op de gehele cultuurgemeenschap is gericht, de decreetgever gewoon niet te kiezen.

2. Terminologisch gaat het niet aan te gewagen van een ,,subsidie verleend als tussenkomst in de werkingskosten" en die dan in te delen in een ,,werkingstoelage" en een ,,toelage

voor de begeleiding". Het eerste species valt immers met het genus samen.

3. Het laatste lid van 5° moet wel zo begrepen worden dat het minimum en het maximum aantal kinderen alleen bepaald is met het oog op de berekening van de subsidie voor begeleiding. Met andere woorden, er mogen er min of meer zijn, maar met dat min of meer wordt geen rekening gehouden voor de berekening van bedoelde subsidie.

Zijn dat minimum en maximumcijfers die de verenigingen absoluut moeten eerbiedigen, dan horen ze in de erkenningsvereisten thuis.

4. Zoals in 5°, late men in 6° (tweede lid) het woord „speelbegeleiders" vergezeld gaan van het adjectief „gekwalificeerde".

5. De opmerking onder 3. geldt ook voor het laatste lid van 6°.

Artikel 6

1. Het lijkt echt onwaarschijnlijk dat de Executieve de bevoegdheid zou krijgen om „de geldigheidsduur van de erkenning" individueel vast te stellen *. Ondertussen is de tekst toch niet duidelijk op dat punt. Kan men overigens de erkenning niet voor onbepaalde tijd laten gelden ?

2. Aan welke „modaliteiten" – een woord dat geen Nederlands lijkt te zijn – inzake subsidiëring is er nog nood ? Volgens de memorie van toelichting (p. 12) „wordt voornamelijk gedacht aan de mogelijkheid om voorschotten toe te kennen". Dat is een element van de wijze van uitbetaling.

3. Aan welk „bezwaarschrift" wordt gedacht ? Men mag aannemen dat niet een „bezwaarschrift" bij de rechter bedoeld is. De „mogelijkheid" om zich tot de rechter te wenden, is immers reeds door het bestaande recht verleend aan degene die zich door het bestuur onwettig behandeld acht, op wat ook die behandeling betrekking heeft, toelagen niet uitgezonderd.

Men mag dus veronderstellen dat gedacht is aan een oneigenlij k of aan een hiërarchisch beroep. Daarvoor is een afzonderlijke toekenning van bevoegdheid aan de Executieve slechts nodig als men haar wil verplichten in zulk een administratief beroep te voorzien. Wil men haar enkel de faculteit geven, dan ligt deze reeds besloten in haar bevoegdheid de subsidiëringsprocedure te bepalen.

4. Volgens de memorie van toelichting (p. 12) zou het de bedoeling zijn de Executieven ook met de vaststelling van „de modaliteiten inzake . . . inspectie" te belasten. Dat is echter niet terug te vinden in de ontworpen tekst.

Alweer, betreft het een gewone faculteit die men aan de Executieve wil verlenen, dan is zulks overbodig daar ze die reeds uit zichzelf bezit : het behoort tot de opdracht van een uitvoerend orgaan te „inspecteren". Daar echter, zoals reeds opgemerkt, de bedoeling van het hele artikel 6 volgens de memorie van toelichting is, „de rechtszekerheid van de aanvragers te waarborgen", kan worden aangenomen dat men de Executieve ook hier een verplichting wil opleggen.

5. Rekening houdende met alle hierboven gemaakte opmer-

* Zulks des te meer daar de memorie van toelichting (p. 12) aan artikel 6 juist als doel meegeeft „de rechtszekerheid van de aanvragers te waarborgen".

kingen stelt de Raad van State, voor artikel 6, een tekst in volgende voege voor :

„Artikel 6

De Executieve regelt de erkenningsprocedure, de geldigheidsduur van de erkenning, de subsidiëringsprocedure, de wijze van uitbetaling der subsidies en de wijze van inspectie.

Bij de regeling van de erkenningsprocedure en van de subsidiëringsprocedure moet zij in een administratief beroep voorzien".

6. Naar analogie van wat in soortgelijke decreten * gebeurt, zou men ook hier aan de Executieve kunnen opleggen vooraf het advies van de Jeugdraad voor de Vlaamse Gemeenschap in te winnen.

Artikel 7

Nu reeds het koninklijk besluit van 18 februari 1961 formeel opheffen, heeft, bij strikte interpretatie, tot gevolg dat zolang de voor de uitvoering van het ontworpen decreet onmisbare besluiten van de Executieve niet in werking zijn getreden, geen subsidies meer kunnen worden uitgekeerd.

Die moeilijkheid kan worden opgevangen door aan het bepaalde in het ontworpen artikel (waarin men in het opschrift van het koninklijk besluit van 18 februari 1961 de benaming NILOS voluit dient te schrijven) de volgende zin toe te voegen : „Deze opheffing treedt in werking de dag waarop het laatste ter uitvoering van dit decreet te nemen besluit van de Executieve in werking is getreden".

Artikel 8

De datum van de inwerkingtreding moet worden ingevuld. Wil men het decreet doen terugwerken, dan moet men de formule „Dit decreet heeft uitwerking met ingang van . .." bezigen. Bovendien voege men toe : "onverminderd de verkregen rechten".

Slotopmerking

Er zal moeten worden nagegaan of er geen nood is aan overgangsbepalingen.

---

*Zie met name de decreten van 22 januari 1975 (de artikelen 3 en 16, § 1), 4 juli 1975 (artikel 4) en 2 maart 1977 (de artikelen 6 en 16, § 1).

De kamer was samengesteld uit

de heren : G. BAETEMAN, ***kamervoorzitter,***

J. NIMMEGEERS, J. BORRET, ***staatsraden,***

G. VAN HECKE, F. DE KEMPENEER, ***assessoren van de afdeling wetgeving,***

mevrouw : S. VAN AELST, ***griffier.***

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. DE COENE, ***auditeur.***

De Griffier, ***De Voorzitter,***

S. VAN AELST G. BAETEMAN

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE EXECUTIEVE,

Gelet op het akkoord gegeven op 29 december 1983 door de Minister tot wiens bevoegdheid de financiën en de begroting van de Vlaamse Gemeenschap behoren,

Op voordracht van de Gemeenschapsminister van cultuur :

BESLUIT :

De Gemeenschapsminister van cultuur wordt gelast in naam van de Vlaamse Executieve bij de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in te dienen waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Artikel 2

Ten laste van het krediet dat door de Vlaamse Raad ter beschikking wordt gesteld, verleent de Vlaamse Executieve, onder de bij dit decreet bepaalde voorwaarden, toelagen aan verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en aan verenigingen voor jeugdvakanties.

Verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk zijn verenigingen die een werking opzetten in externaatsverband en die onder gekwalificeerde begeleiding aangepaste speelkansen bieden tijdens de vakantie, door middel van een avontuurlijk speelterrein en een gevarieerd spelaanbod.

Verenigingen voor j eugdvakanties zijn verenigingen die een werking opzetten tijdens de vakantie, door middel van een meerdaags verblijf in een aangepaste omgeving in het binnenland, onder gekwalificeerde begeleiding. Hun werking moet gericht zijn op de algehele en harmonische ontplooiing van de deelnemers.

Om gesubsidieerd te kunnen worden moeten verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en verenigingen voor jeugdvakanties opgericht zijn hetzij op privé-initiatief als feitelijke vereniging of in de vorm van een vereniging zonder winstoogmerk of van een instelling van openbaar nut overeenkomstig de wet van 27 juni 1921, hetzij door of ressorterend onder een publiekrechtelijke rechtspersoon.

Artikel 3

Verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en verenigingen voor jeugdvakanties worden gesubsidieerd onder de hierna vermelde algemene voorwaarden :

1° in het raam van de permanente vorming op onbaatzuchtige wijze de vorming en de ontspanning van de jeugd nastreven, hierbij rekening houdend met de sociale, economische en culturele situatie van de deelnemers ;

2° geleid worden door een bestuur dat uit ten minste 5 leden bestaat, waarvan ten minste twee derde jonger is dan 35 jaar en waarvan ten minste de helft actieve pedagogische medewerkers zijn ;

3° hun zetel in het Nederlandse taalgebied of te Brussel-Hoofdstad hebben ; op de zetel moeten in het Nederlands de gegevens in verband met de werking, leden, vorming van verantwoordelijken en financieel beheer voorhanden zijn ;

4° op zelfstandige wijze het beleid en de programmering bepalen, de financies beheren en een boekhouding voeren, indien de vereniging voor vakantiespeelpleinwerk of de vereniging voor jeugdvakanties opgericht werd op privé-initiatief ;

5° indien de vereniging voor vakantiespeelpleinwerk of de vereniging voor j eugdvakanties opgericht is door of ressorteert onder een publiekrechtelijke rechtspersoon, dan dient het vakantiespeelplein of de jeugdvakantie te worden geleid door :

a) hetzij de inrichtende overheid bijgestaan door een raad van bestuur die samengesteld is voor de ene helft uit vertegenwoordigers van de inrichtende overheid, volgens het evenredige stelsel, en voor de andere helft uit leden van de door de gemeente erkende jeugdraad of van de representatieve verenigingen van gebruikers.

De raad van bestuur is, binnen de perken van de begroting gesteld en na goedkeuring van elke uitgave door de inrichtende overheid, bevoegd voor de programmering en pedagogische inhoud van de eigen activiteiten van het vakantiespeelpleinwerk of de jeugdvakantie ;

b) hetzij een vereniging zonder winstoogmerk, waaraan door de inrichtende overheid het beheer over het vakantiespeelplein of de jeugdvakantie bij overeenkomst wordt toevertrouwd.

In dit geval moeten de statuten van de vereniging zonder winstoogmerk bepalen dat zij, in elk van de statutaire organen, bestaat voor de helft uit leden afgevaardigd door de inrichtende overheid volgens het evenredig stelsel en voor de andere helft uit leden van de door de gemeente erkende jeugdraad of van de representatieve verenigingen van gebruikers ;

6° de terreinen, lokalen en installaties moeten zich uit het oogpunt van veiligheid en hygiëne permanent in een goede staat bevinden en geregeld onderhouden worden ;

7° de vereniging moet beschikken over een huishoudelijk reglement dat voor akkoord aan de Vlaamse Executieve dient overgelegd.

De Vlaamse Executieve bepaalt de algemene vereisten waarover het huishoudelijk reglement uitsluitsel moet geven, inzonderheid betreffende hygiëne, veiligheid, gezondheid, maaltijden, dagindeling, programma en rustpauzen ;

8° de wettelijke aansprakelijkheid van de verenigingen ten opzichte van derden moet door een verzekering gedekt zijn ; ook moet een verzekering inzake lichamelijke letsels van gebruikers en medewerkers afgesloten zijn.

Artikel 4

Om gesubsidieerd te worden, moet bovendien, naargelang het gaat om verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk of om verenigingen voor j eugdvakanties, beantwoord worden aan de volgende bijzondere vereisten.

A. Verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk

1° De werking moet ten minste 25 vakantiedagen per jaar omvatten, eventueel over meerdere perioden gespreid. Een werkingsperiode moet ten minste 4 opeenvolgende dagen bestrijken. Per dag moeten er ten minste gedurende 4 uren activiteiten georganiseerd worden. De vakanties die in aanmerking komen zijn : de kerstvakantie, de krokusvakantie, de paasvakantie, de zomervakantie en de herfstvakantie.

2° Alle deelnemers, ongeacht hun sociale herkomst, ideologie, ras of geslacht hebben toegang tot het speelplein, mits navolging van het huishoudelijk reglement.

3° De vereniging moet gedurende de hele werkingsduur over minimum 1 gekwalificeerde speelbegeleider per 30 deelnemers beschikken. De Vlaamse Executieve bepaalt de bekwaamheidsvereisten.

4° Gedurende de gehele werkingsduur moetenminimum 20 deelnemers participeren aan de activiteiten. Onder deelnemers worden verstaan jeugdigen van 3 tot en met 15 jaar.

5° De vereniging moet hetzij in eigendom, hetzij door een schriftelijke overeenkomst die het exclusieve gebruik door de vereniging tijdens de werking vastlegt, beschikken over :

a) één of meerdere speelterreinen in open lucht, waarvan de begrenzingen herkenbaar zijn voor de gebruikers en niet-gebruikers. Elk speelplein moet uitgerust zijn met minimum 5 van de volgende speelvoorzieningen :
1. speelgroen ;
2. beschutte speelruimte ;
3. bouwspeelmogelijkheid ;
4. verblijfs- en loopruimte met dieren ;
5. terreinen om sporten te beoefenen ;
6. gebruiks- en verbruiksmateriaal ;
7. speeltuigen ;
8. waterspeelmogelijkheid ;
9. drie verschillende bespeelbare grondbedekkingen ;
10. een zelf aan te brengen speelvoorziening die bijkomend door de Vlaamse Executieve kan aanvaard worden ;

b) lokalen voor binnenhuisactiviteiten, op het terrein gelegen of in elk geval op een redelijke en veilige afstand ; deze lokalen moeten kunnen verwarmd worden, indien de werking ook tijdens de wintermaanden plaats heeft.

c) goed onderhouden sanitaire installaties, drinkwater en en EHBO-uitrusting die in verhouding staan tot het aantal gebruikers. .

De terreinen, lokalen en installaties moeten gelegen zijn in het Nederlands taalgebied of te Brussel-Hoofdstad.

B. Verenigingen voor j eugdvakanties

1° Lokale en regionale jeugdverenigingen die als vereniging voor hun gewone en normale werking reeds gesubsidieerd worden door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, kunnen niet gesubsidieerd worden als vereniging voor j eugdvakanties.

2° De duur van de j eugdvakanties moet één of meerdere verblijven omvatten van telkens ten minste 6 overnachtingen. De vakanties die hiervoor in aanmerking komen zijn : de kerstvakantie, de paasvakantie, de zomervakantie, de krokus- en herfstvakantie.

3° Tijdens de gehele duur van de jeugdvakanties moet de vereniging beschikken over minimum 1 gekwalificeerde speelbegeleider per 20 deelnemers. De hoofdverantwoordelij-

ke moet ten minste 21 jaar zijn. De Vlaamse Executieve bepaalt de bekwaamheidsvereisten.

4° Tijdens de gehele duur van de vakantie moeten minimum 20 deelnemers participeren aan de activiteiten. Twee derde van de deelnemers moet jonger zijn dan 20 jaar.

5° De vereniging voor jeugdvakanties, moet, hetzij in eigendom, hetzij door een schriftelijke overeenkomst die het exclusieve gebruik vastlegt tijdens de gehele duur van de vakanties voor de vereniging, beschikken over een aangepaste verblijfsaccomodatie in tenten of gebouwen, gelegen in een gezonde en veilige omgeving.

6° Indien de vakantie georganiseerd wordt in een gebouw dienen de volgende minimale voorzieningen ter beschikking te zijn :

a) slaapruimte met een volume en een aantal bedden die in verhouding staan tot het aantal deelnemers. Voor elke deelnemer moet er voldoende opberg- en stapelruimte voorhanden zijn ;

b) een eetzaal waarvan het aantal stoelen en tafels in verhouding staat tot het aantal deelnemers. De eetzaal mag ook als werklokaal gebruikt worden ;

c) een behoorlijk ingerichte keuken met voldoende kook- en eetgerei in verhouding tot het aantal deelnemers ;

d) een afzonderlijke kamer geschikt voor het toedienen van de eerste zorgen in geval van ziekte of ongeval, uitgerust met bed, wastafel en verbandkist ;

e) sanitaire voorzieningen, waaronder waterkraan, toiletten en douches, die in verhouding staan tot het optimale aantal gebruikers.

7° Indien de jeugdvakantie plaats heeft in tenten, moet het gehele tentenkamp, rekening houdend met het'aantal deelnemers, voldoende mogelijkheden verschaffen tot behoorlijk overnachten, koken en eten.

Daarenboven moet er ter beschikking van de kampeerders zijn : drinkbaar water op het terrein zelf of op een redelijke afstand, hygiënische toiletten en een EHBO-tent.

Artikel 5

1° Aan de verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en aan de verenigingen voor jeugdvakanties wordt jaarlijks een subsidie verleend als tussenkomst in de gemaakte kosten.

De totale toelage per vereniging bestaat uit een werkingstoelage en een toelage voor de begeleiding.

2° Aan de verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk en aan de verenigingen voor jeugdvakanties wordt bovendien een vaste toelage per dag en per deelnemer toegekend indien zij :

a) hetzij een meerderheid van de deelnemers werven in zwakmaatschappelij ke middens, hetzij onder minder-validen. De Vlaamse Executieve bepaalt de normen ;

b) hetzij een werking in Brussel-Hoofdstad ontplooien.

Het bedrag van de toelage wordt jaarlijks door de Vlaamse Executieve bepaald. Voor het jaar van de inwerkingtreding van dit decreet is het bedrag 25 frank.

3° Na aftrek van de toelagen voor de deelnemers zoals hierboven bepaald wordt minimum 35 ten honderd van het krediet voorbehouden voor de toelagen aan de begeleiders en maximum 65 ten honderd voor de werking.

4° De werkingstoelage voor de verenigingen voor vakantie-speelpleinwerk wordt door middel van volgend puntensysteem berekend : het aantal gebruikers, per hoofd en per uur met maximum 8 uur per dag wordt vermenigvuldigd met de speelinfrastructuurcoëficiënt.

De speelinfrastructuurcoëfficiënt bedraagt 1 indien het terrein uitgerust is met minimum 5 speelvoorzieningen en 2 indien het terrein uitgerust is met minimum 8 speelvoorzieningen.

De speelinfrastructuurcoëfficiënt wordt met 1 verhoogd voor de verenigingen die omwille van de noden van hun recruteringsgebied zelf het dagelijks vervoer organiseren en betalen gedurende ten minste 25 dagen.

5° De werkingstoelage voor de verenigingen voor j eugdvakanties wordt door middel van een puntensysteem als volgt berekend : het aantal aanwezige deelnemers wordt vermenigvuldigd met het aantal werkuren, met een maximum van 8 uur per dag.

6° De toelage voor de begeleiding van de verenigingen voor vakantiespeelpleinwerk wordt door middel van een puntensysteem berekend : het totaal aanwezige gekwalificeerde speelbegeleiders wordt vermenigvuldigd met het aantal werkuren, met een maximum van 8 uur per dag. Het aantal begeleiders wordt begrensd door minimum 8 en maximum 30 kinderen per gekwalificeerde begeleider. Het minimum aantal kinderen per speelbegeleider geldt niet indien ten minste een derde van de gebruikers minder-validen zijn.

7° De toelage voor de begeleiding van de verenigingen voor j eugdvakanties wordt door middel van een puntensysteem als volgt berekend : het totaal aantal aanwezige gekwalificeerde speelbegeleiders wordt vermenigvuldigd met het aantal werkuren, met een maximum van 8 uur per dag. Het aantal begeleiders wordt begrensd door minimum 6 en maximum 20 kinderen per gekwalificeerde begeleider. Het minimum aantal kinderen per speelbegeleider geldt niet indien ten minste een derde van de deelnemers minder-validen zijn.

Artikel 6

De Executieve bepaalt, de Vlaamse Jeugdraad gehoord, de subsidiëringsprocedure, de wijze van uitbetaling der subsidies en de wijze van inspectie. Bij de regeling van de subsidiëringsprocedure moet zij in een administratief beroep voorzien.

Artikel 7

Het koninklijk besluit van 18 februari 1961 houdende vaststelling van de voorwaarden tot toekenning door het Nationaal Instituut voor de Lichamelijke Opvoeding en de Sport, van werkinssubsidies voor de speelpleinen, wordt opgeheven voor de Vlaamse Gemeenschap.

Deze opheffing treedt in werking de dag waarop het laatste ter uitvoering van dit decreet te nemen besluit van de Vlaamse Executieve in werking is getreden.

Artikel 8

Dit artikel heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1984 onverminderd de verkregen rechten.

Artikel 9

De Vlaamse Executieve stelt de overgangsbepalingen vast.

Brussel, 4 juli 1984.

De Voorzitter van de Vlaamse Executieve,

G. GEENS

De Gemeenschapsminister van cultuur,

K. POMA